

Марія (скорочено)

Тарас Шевченко

У Йосипа, у тесляра, Марія в наймичках росла. Виросла, як квітка. Старий ставився до неї, як до дитини, милувався нею. А вона то вовну пряде, то козу з козенятком пасе, то в гаю, як у раю, гуляк. Якось прийшов до них гість із Назарета. Був він у білому хітоні, "мов намальований сіяв". Марія принесла вечерю, сама ж не їла, лише дивилася на дивного гостя, слухала його розмову, що падала на серце. Дівчина з глеком пішла по воду до криниці, а гість за нею...

Після того як гість пішов, Марія змінилася, змарніла. Йосип на неї подивився і запропонував обвінчатися, а то можуть її на вулиці вбити. Пішла Марія під вінець, так і не діждавшись свого апостола. Люди говорили, що в місті Тіверіаді розіп'яли якогось провозвістителя месії. Марія зрозуміла, що то і є той дивний гість.

Сидять вони в хатині невеселі, Йосип майструє колиску, а Марія шие сорочечки. Аж тут указ від кесаря — йти на ревізію у город Віфлеєм. Пішли вони з Йосипом. У дорозі Марія народила Сина. Пастухи, що проходили мимо, взяли її з дитиною у свій вертеп.

В Іудеї заговорили, що збулися пророчества Ієремії та Ісаїї, — народився месія. Аж тут прийшов наказ від царя Ірода, і легіон з Єрусалима став винищувати всіх хлопчиків-немовлят. Убогі пастухи допомогли Марії втекти в Єгипет.

Йосип і Марія з сином жили в очеретяній хатинці, працювали. Коли не стало царя Ірода, повернулися на батьківщину, але там усе було зруйноване. Родину Марії прихистила стара вдова Єлизавета, дальня родичка, що жила в Назареті. Син Марії ріс разом з Івасем, сином удови. Разом гралися, разом ходили, до школи. Одного разу Йосип і Марія пішли на ярмарок у Єрусалим. Кинулися, а дитини немає. Знайшли його аж у храмі, де він сидів між рабинами і навчав, як у світі жити, людей любити. Радіє Марія — вона вже бачить самого Бога на землі.

Виріс син і пішов зі словом поміж людьми. А Марія все покинула — й за ним, аж поки не дійшла до Голгофи. Син "поніс лукавим правди слово! Не вняли слову! Розп'яли!" Залишилася Марія сама, бо не стало вже нікого з рідні. Не стало й учнів Сина — сховалися, потім розійшлися.

Марія, коли біля неї зібралися посумувати учні Сина, підтримала їхній дух "своїм святим огненним словом". І розійшлися мужі по світу, і понесли слова любові й правди. Мати ж, сумуючи, померла під тинем від голоду. І тільки потім її ченці возвеличили, як Царицю. А вона "мов золото в тому горнилі, В людській душі возобновила, Й душі скорбящій і убогій".

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У поемі "Марія" Т. Шевченко подає новозавітний переказ про Богородицю Марію, але дає їй образу дещо нове наповнення. Після загибелі сина мати продовжує його

справу. Образ Марії символічно-узагальнений, — він уособлює джерело добра, що змінює світ.